

(המשך מעמוד 43)

תיאטרון קשה. גם שחקנים מגלים זאת בשלב מסוים, והם באים אי ונותנים לי קומפלימנטים." הוא מקווה שפעם תהיה לו הורמג לשחק, אבל הוא רוצה לעשות את בשלווה ובנועם, בלוקסוס, ולהוכיח לקהל ולעצמו שהוא מסוגל להפח גם בתפקיד דרמאטי.

העימות והמגע הישיר עם הקהילה יתר קשה. הוא מנסה להסב במגע כזה אני לא יכול לתת לו החשמל ביני ובין הקהל ליפול לר אחרי, וזה רבר לא קל."

וכשהוא על הבימה, הוא נכנס כול לתוך התפקיד. הוא מחקה את שימי פרס, את דויד לוי, את מנחם בגין, ירוחם משל, את רוד סטיואו והרשימה עוד ארוכה.

פעם, הוא מספר, "הופעתי בהי התרבות ומשל ישב בקהל עם אשו כשהגעתי לקטע שלו, ירדתי מן הבי והלכתי אליו עד למושב שלו. הקהל היה על הריצפה מרוב צחוק כולל אשתו של משל. הוא עצמו אפי לא צחק. הוא ישב עם הפנים קפוא לגמרי."

את הדמויות שאותן הוא מחקה ו נחור לפי מידת הפופולאריות של אנשים שנמצאים בחדשות, הוא מקק אותם כוידאו ואחר-כך עובר עם ועם הראי שעות עד שהוא מרוצה התוצאה. הוא כודק את עצמו המישפחה שלו ועל האנשים שעובד איתו. "אני יכול פיתאום לבוא לטכני שלי ולדבר אליו בתור שפירא, ואז א רואה את התגובה שלו. ולפי זה א יודע אם עשיתי את זה טוב או לא."

קש לכרכו

מי ישחק הוא לא למד אף פנ כשהיה בניו-יורק, נרשם לבי ספר למישחק. אך כשהתחיל ללכ ראה שהוא לומד עם כל מיני אנש שלא היה להם מושג במישחק. הוא ככר אחרי להקה צבאית שהי בעצמה בית-ספר מאוד אינטנסי ואחרי הופעות בתיאטרון של גוד ובאוף-ברודווי בניו-יורק. לכן ה ללמוד אומנות פלסטית במשך של שנים.

ואו, אחרי שהיה כמה שנים בנ יורק ועשה כל מיני דברים, הבחין אברהם ("פשה") דשא-פנל. הוא ר אותו מופיע על בימה בניו-יורק, ש אותו אם הוא מתכוון לחזור לאו מוטי ענה שכן, ופשה אמר לו: "א שלי" מאו הם ביחד.

כשחזר, הופיע מוטי בתוכנ שלכם בפאניקה, תוכנית שאי עלה על הבימה 500 פעם במי כשלוש שנים.

אחרי כן עשה הפסקה, הופ הפפקות קטנות, עשה קצת חלטור ועכשיו חזר שוב אל הבימה כמו גדול עם תימורת ולהקה.

מוטי אינו מגדיר את עצמו כא פוליטי למרות שיש מסרים פוליטי בחיקויים שלו ובמערכונים ש באופן אישי אין לי מעורבות. יש ידידים מן השמאל ומן הימין. מה ש לי, אני אומר על הבימה, אני משת לשמור על באלאנס."

הוא, לדבריו, בא מבית י מפא"ניקים. אבא שלו בן-גוריוני מוטי עם אורנה והילדים — ע בן ה11, ליעד בת ה8 ודורין בת נוסעים בכל שבת שנייה לאכול צינ אצל ההורים בכרכור. "אני קשור מ לכרכור", הוא אומר בגאווה, "זה מי נהדר, בלי הברלי דת, גזע ומין." אין לו חרטה על הדרך שבחר למרות שהיא קשה ומפרכת. "לב בדרך כזו זה הימור!" ואפילו להורים נחת ממנו.

השבוע חגג מוטי את יום הולד ה-37, מזל קשת. והוא ממשיך לע קשה כדי להשיב את רצונו הקהל, שמשלם ממיטב כספו לחיות בהופעתו. הוא אינו נח לו והקהל אוהב אותו.

ענת סרגוסטי

המחזרת. לפני שפנח בשירה, נאם ציפורי והביא כינוס את ברכתו של המפקד, מנחם בגין. בכל פעם שהוזכר שמו של בגין, נשמעו באולם מחיאות-כפיים סוערות וממושכות. בגין בלט בהעדרו, והכינוס בלעדיו לא היה כמו כינוס איתו. הדברים הם כבר לא כפי שהיו פעם. בעבר.

האיש החזק מיכאל דקל, סגן שר-החקלאות, בא לכינוס עם אשתו. דקל, שהוא האיש החזק הדוחף את ההתנחלויות בשטחים הכבושים, קרן מאושר והירבה לשוחח עם חבריו.

שייח' באדר יוחנן באדר, מוותיקי המישפחה הלוחמת, בא עם אשתו. הוא התיישב בצניעות בשורה השניה. רבים מוותיקי המחזרת ניגשו אליו, כדי ללחוץ את ידו.

חיילים אלמונים מרדכי ציפורי, שר-התיקשורת ואיש אצ"ל לשעבר, היה אחד הזמרים הבול-טים במקהלת ותיקי האירגון. הם שרו את חיילים אלמונים שהיה מאוחר יותר להימנון לח"י, את הימנון בית"ר ושירים אחרים של אצ"ל ושל

כינוס כזה של ותיקי אצ"ל מתכנס פעם בחמש שנים. אחרי הכינוס נוהגים אנשי המישפחה הלוחמת הקרובה ללכת לחגוג ביחד. כפעם הקודמת, לפני חמש שנים, הוזמנו כולם לביתו של מנחם בגין, שהיה אז ראש-הממשלה. הפעם, בהיעדרו של בגין, התפזרו רובם בשקט לבתיהם. אחרים

המפקד הראשי יעקב מרידור, שהיה מפקד אצ"ל, עומד ליד אשתו ציפורה. מרידור התרגש מאוד מן הערב, שחלקו הגדול היה מורכב ממסכת אוריקולית.